

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României  
GRISHAM, JOHN

Un altfel de Crăciun / John Grisham; trad. Horia Nicola Ursu,  
Ed. a 2-a, rev. - București: RAO International  
Publishing Company, 2007

ISBN 978-973-103-434-8

I. Ursu, Horia Nicola (trad.)

821.111(73)-31=135.1

RAO International Publishing Company  
Grupul Editorial RAO  
Str. Turda nr. 117-119, București, ROMÂNIA  
www.raobooks.com  
www.rao.ro

JOHN GRISHAM  
*Skipping Christmas*  
© 2001 by Belfry Holdings, Inc.  
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză  
HORIA NICOLA URSU

Ilustrația copertei  
Guliver/Getty images

© RAO International Publishing Company 2007  
pentru versiunea în limba română

noiembrie 2007

ISBN 978-973-103-434-8

1

Terminalul era plin de călători oboșiți; cei mai mulți stăteau în picioare sau rezemați de-a lungul pereților; fotoliile de plastic ale sălii de așteptare, puține la număr, fuseseră de mult ocupate. În fiecare avion care decola sau ateriza se aflau cel puțin optzeci de pasageri; cu toate acestea, numărul fotoliilor nu depășea câteva zeci.

Cel puțin o mie de oameni păreau să aștepte la cursa de Miami de la ora șapte. Erau toți înfוליți și plini de bagaje. După ce-și făcuseră cu greu drum prin traficul intens, trecuseră de mulțimea care se înghesuia pe pasarelă. Era prima duminică de după Ziua Recunoștinței, una din cele mai aglomerate zile ale anului pentru transportului aerian. Dând din coate și împingându-se pentru a pătrunde cât mai mult în spațiul terminalului, oamenii se întrebau, nu pentru întâia oară, de ce oare aleseseră tocmai această cursă și această zi pentru a călători cu avionul.

Motivele erau variate și, pentru moment, lipsite de importanță. Unii zâmbeau. Alții încercau să citească, dar larma și înghesuiala din jur îi împiedica. Cei mai mulți așteptau

resemnați, cu privirile pironite în podea. Nu departe, un Moș Crăciun tuciuriu și slăbănog își scutura clopoțelul, agasant, și, pe un ton monoton, făcea, înainte de vreme, urări de sărbători.

O familie puțin numeroasă se apropie de intrare și, când văzu mulțimea, se opri la marginea pasarelei. Fiica era tânără și frumoasă. Se numea Blair și, după toate aparențele, ea era cea care urma să plece. Părinții veniseră doar pentru a o conduce. Cei trei scrutară mulțimea și, la rândul lor, se întrebară de ce aleseseră oare tocmai acea zi pentru călătorie.

Lacrimile secaseră, cel puțin deocamdată. Blair avea douăzeci și trei de ani, absolvise de curând cu rezultate foarte bune, dar nu se simțea încă pregătită pentru a începe o carieră. O prietenă din colegiu se angajase în Peace Corps și plecase în Africa. De-aici îi venise și lui Blair ideea de a-și dedica următorii doi ani din viață ajutorării semenilor ei. Urma să plece în Peru, unde avea să-i învețe pe micii sălbatici să scrie și să citească. Avea să locuiască într-o cocioabă fără canalizare, fără curent electric și fără telefon; cu toate acestea, era nerăbdătoare să-și înceapă călătoria.

Cursa avea să o ducă la Miami; de acolo, avea să zboare până la Lima. Apoi o călătorie de trei zile cu autobuzul avea să o poarte până în inima munților, într-o cu totul altă epocă. Pentru întâia oară în viață, avea să-și petreacă Crăciunul departe de casă. Mama sa îi strânse mâna și încerca să se țină tare.

Își luaseră deja rămas-bun și, pentru a suta oară, întreba: „Ești sigură că ai să te descurci?” fusese rostită.

Luther, tatăl său, studie încruntat mulțimea gălăgioasă. „Ce nebunie!” gândi el. Le lăsase pe fete pe trotuar, în fața intrării, apoi condusesse kilometri întregi până când găsisse un loc într-o parcare laterală. Un autobuz ticsit îl adusesse înapoi la poarta aeroportului. De aici, fusese nevoit să dea din coate

pentru a face loc soției și fiicei sale, până au ajuns la acest terminal. Plecarea lui Blair îl umplea de tristețe. Ura înghețuiala și mulțimile de oameni. Dispoziția sa era departe de-a fi bună, iar Luther se aștepta la tot ce putea fi mai rău.

Agentii de pază de la intrare se agitară, iar pasagerii mai reușiră să avanseze câțiva centimetri. În difuzoare răsună primul anunț, îndemnându-i pe cei care aveau nevoie de mai mult timp pentru îmbarcare și pe cei de la clasa întâi să se apropie de aria de control. Agitația spori.

– Cred c-ar trebui s-o luăm și noi din loc, propuse Luther privindu-și fiica, unica lui odraslă.

Se îmbrățișară încă o dată, încercând să-și ascundă lacrimile. Blafr zâmbi și spuse, cu glasul ușor tremurat:

– Un an trece repede. De Crăciunul următor voi fi acasă.

Mama sa, Nora, își mușcă buzele și o sărută încă o dată:

– Te rog, ai grijă de tine, nu se putu ea abține.

– Am să mă descurc.

Îi dădură drumul și o urmărire neputincioși în timp ce se alătura unei cozi enorme, îndepărtându-se centimetru cu centimetru de ei, de casă, de siguranța căminului și a singurului mod de viață pe care îl cunoscuse... În timp ce își întindea biletul, Blair se întoarse și le zâmbi pentru ultima oară.

– La naiba, ajunge! oftă Luther. Are să se descurce foarte bine.

Nora nu reuși să găsească nici o replică potrivită văzându-și fiica dispărând. Se întoarseră și se pierdură în mulțime. Urmă un marș lent de-a lungul pasarelei. Trecură de același Moș Crăciun cu clopotul său agasant și de magazinele minuscule, înțesate de lume.

Când ieșiră din aeroport, ploua. Se așezară la coadă, în așteptarea autobuzului care avea să-i ducă în parcare. Turna

cu găleata când coborâră în stație, la două sute de metri de locul unde își lăsaseră mașina. Luther cheltui nu mai puțin de șapte dolari pentru a-și smulge mașina din ghearele lacome ale autorităților aeroportului.

În timp ce se îndreptau spre oraș, Nora se hotărî în sfârșit să rupă tăcerea:

– Crezi că se va descurca? întrebă ea. Luther auzise cuvintele astea de atâtea ori, încât răspunsul său devenise un mormăit automat:

– Bineînțeles.

– Chiar crezi asta?

– Desigur. Dar nu avea nici o importanță dacă era sau nu sincer. Blair plecase. Nu mai aveau cum s-o întoarce din drum.

Apucă volanul cu ambele mâini și blestemă în gând traficul intens. Nu știa dacă soția lui plângea sau nu. Avea în minte un singur lucru: să ajungă odată acasă, să scape de hainele ude, să se așeze lângă foc și să răsfoiască o revistă.

Mai aveau de parcurs vreo trei kilometri, când Nora anunță:

– Am de făcut niște cumpărături.

– Plouă, replică el.

– Chiar am nevoie de lucrurile astea.

– N-am putea amâna?

– Dacă vrei, poți să mă aștepți în mașină. Va dura doar câteva clipe. Oprește la *Chip's*, e deschis și astăzi.

Se îndreptară în consecință către *Chip's*, un magazin pe care Luther îl ura. De vină nu erau doar prețurile scandalos de mari și obrăznicia snoabă a personalului de acolo, ci și amplasarea sa de-a dreptul imposibilă. Bineînțeles, ploaia nu mai contenea, iar Nora nu putea să-și facă cumpărăturile de la o băcănie *Kroger*, unde se găseau destule locuri de parcare

și puteai să dai fuga până la intrarea în magazin fără să te uzi leocă. Nu, era musai să cumpere de la *Chip's*, unde, după ce parcai, trebuia să Țopâi cale lungă prin ploaie.

Colac peste pupăză, parcare era plină. Chiar și trotuarele erau ocupate. Căută zadarnic vreme de vreo zece minute, până când Nora spuse în sfârșit, iritată de incapacitatea sa de a găsi un amărât de loc de parcare:

– Lasă-mă la intrare!

Trase pe dreapta în dreptul unui mic local și îi ceru:

– Dă-mi o listă cu tot ce e de cumpărat.

– Mă duc eu, răspunse ea, mai mult din politețe. Luther avea să fie cel făcut ciuciulete, o știa prea bine amândoi.

– Dă-mi lista.

– Doar ciocolată albă și o jumătate de kilogram de fistic, rosti ea, vădit ușurată.

– Asta-i tot?

– Da. Ai grijă să fie ciocolată Logan, un baton de o jumătate de kilogram, iar fisticul să fie de la Lance Brothers.

– Și mărunțișurile astea nu puteau s-aștepte până mâine?

– Nu, Luther, nu puteau. Vreau să prepar un desert pentru mâine la prânz. Dacă n-ai chef să te duci, taci din gură și mă duc eu.

Coborî din mașină, trântind ușa. Încă de la al treilea pas, călcă într-o băltoacă adâncă. Apa rece îl udă până la gleznă și îi intră în pantof. Vreme de-o clipă, îngheț, cu răsuflarea tăiată, apoi porni înainte, pe vârfuri, străduindu-se din răputeri să ocolească bălțile, în timp ce se strecura printre mașini.

Cei de la *Chip's* credeau în două lucruri: în prețuri mari și chirie mică. Magazinul era amplasat pe o alee laterală, ferită de privirile oricui nu era familiarizat cu împrejurimile. Alături se afla o prăvălie de băuturi, al cărei patron pretindea

că e francez, deși se zvonea că, de fapt, ar fi fost ungar. Vorbea înfiorător de prost engleza, dar învățase repede de tot cum să umfle prețurile, probabil de la vecinii săi. De fapt, toate prăvăliile din zonă, o știa oricine, își făceau un titlu de glorie din prețurile lor de-a dreptul discriminatorii.

Cu toate astea, nu duceau lipsă de clienți. Un alt Moș Crăciun își zdrăngănea clopoțelul în dreptul unui magazin de brânzeturi. Dintr-un difuzor ascuns deasupra intrării de la *Mother Earth* răsună un colind. Cu siguranță, se gândi Luther, cei de-acolo nu se înduraseră încă să renunțe la sandale. Asta era o altă prăvălie pe care Luther nu o putea înghiți; pur și simplu refuza să-i treacă pragul. Nora cumpăra de-acolo plante medicinale și tot soiul de aiureli naturiste, al căror scop Luther nu reușise niciodată să-l înțeleagă. Bătrânul mexican care ținea tutungeria își împodobește vitrina pentru sărbători. Pufăia de zor din pipă, trebăluind în jurul bradului artificial, poleit cu zăpadă la fel de artificială.

La drept vorbind, erau destule șanse să aibă parte de zăpadă adevărată, la noapte. Comercianții mișunau grăbiți în jurul magazinelor. Șoseta din pantoful drept al lui Luther se preschimbă într-un sloi de gheață, până la gleznă.

La *Chip's*, coșurile de lângă tejghea lipseau și bineînțeles că asta era un semn rău. Luther n-avea nevoie de coș, dar absența acestora însemna că magazinul era plin ochi. Spațiile dintre rafturile cu marfă erau înguste, iar produsele erau expuse fără pic de logică. Oricât de scurtă ți-ar fi fost lista de cumpărături, n-aveai de ales, erai nevoit să străbați magazinul în lung și-n lat pentru a găsi ceea ce căutai.

Un băiat de prăvălie aranja de zor un maldăr de bomboane de ciocolată. Un afiș din fața raionului de măcelărie îi sfătuia pe toți clienții prevăzători să-și comande din timp

curcanul pentru Crăciun. De asemenea, era bine de știut că veniseră vinurile pentru sărbători! Și șunca, desigur!

„Câtă risipă! se gândi Luther. De ce e oare nevoie să mâncăm și să bem în cantități industriale pentru a sărbători nașterea lui Hristos?“ Găsi fisticul în dreptul raionului de pâine. Celor de la *Chip's* li se părea probabil logic să fie așa. Ciocolata albă cerută de Nora nu era de găsit în preajmă, iar Luther înjură în gând și porni printre rafturi, privind cu atenție fiecare produs. La un moment dat fu lovit de un cărucior. Nici un fel de scuze, cel care-l împingea nici nu băgase de seamă micul accident. Din difuzoare răsună acum *God Rest Ye, Merry Gentlemen*, dar colindul liniștit nu era deloc de natură să-l îmbunătățească dispoziția lui Luther. Din partea sa, puteau să cânte chiar și *Frosty, the Snowman...*

După un timp, în apropierea unui bogat sortiment de orez adus din toate colțurile lumii, zări un raft cu tot felul de tipuri de ciocolată de menaj. Apropiindu-se, recunoscu ambalajul Logan de o jumătate de kilogram. Mai făcu un pas și ciocolata dispăru, înșfăcată de o femeie cu o privire aspră, care nici nu-l văzu măcar. Spațiul rezervat ciocolatei Logan era acum gol, iar în clipele ce urmară, Luther constată cu deznădejde că pe raft nu se mai afla nici măcar o fărâma de ciocolată albă. Desigur, erau acolo tone de ciocolată amăruie sau cu lapte, dar ciocolata albă se evaporase.

Coadă de la casa rezervată celor cu mai puține cumpărături avansa mai încet decât celelalte două. Ca întotdeauna, de altfel. Prețurile exagerate de la *Chip's* îi obligau pe cumpărători să-și drămuiescă atent achizițiile, dar acest lucru nu influența deloc viteza de avansare a cozii. Fiecare obiect era ridicat, inspectat din priviri și apoi trecut de mână într-un registru de către un casier cu figură antipatică. Cei care ambalau cumpărăturile lipseau,

spre deosebire de zilele din imediata apropiere a sărbătorilor, când aceștia se înmulțeau brusc, afișând zâmbete îndatoritoare și dând dovadă de o uimitoare capacitate de memorare a numelui clienților. Un lucru oarecum firesc, ținând cont de faptul că atunci era sezonul bacșișurilor. Încă un aspect legat de Crăciun pe care Luther îl detesta din adâncul sufletului.

Sase dolari și ceva mărunțiș, pentru o jumătate de kilogram de fistic! Îl împinse deoparte pe junele de la ambalaje și pentru o clipă se gândi că avea să fie nevoit să-l pocnească pentru a-l împiedica să-i împacheteze fisticul într-o pungă cu emblema magazinului. Vârî fisticul în buzunarul impermeabilului și ieși.

În fața tutungeriei, o mulțime de oameni se adunaseră să-l urmărească pe bătrânul mexican care își decora vitrina. Acesta băgase în priză niște roboței care păseau înaintea și înapoi prin zăpada artificială, spre imensul deliciu al asistenței. Luther fu obligat să coboare de pe trotuar ca să-i ocolească pe entuziaștii gură-cască. Un singur pas greșit fu de ajuns și piciorul stâng i se cufundă într-o baltă de apă amestecată cu gheață, adâncă de cel puțin zece centimetri. Încrămeni, trăgând adânc aer în piept și blestemându-l pe bătrânul mexican, cu roboței și cu admiratorii lui cu tot, ca să nu mai vorbim de afurisitul de fistic. Își smulse piciorul din băltoacă, stropindu-se până la genunchi. Stând pe marginea bordurii, cu ambele picioare înghețate, sub torentul de colinde ce se revărsa din difuzoare peste trotuarul ticsit, Luther începu să urască Crăciunul.

Apa i se scurgea printre degetele de la picioare când, în sfârșit, reuși să ajungă la mașină.

– N-am găsit ciocolată albă, șuieră el către Nora, așezându-se la volan.

Soția sa tocmai se ștergea la ochi.

– Ce s-a mai întâmplat? întrebă el.

– Am vorbit cu Blair.

– Cum? De unde? E totul în ordine?

– A sunat din avion. E bine. Nora își mușcă buzele, încercând să își revină.

„Cât să fi costat un telefon dat din avion, de la zece mii de metri altitudine?“ se întrebă Luther. Văzuse telefoanele aflate la bordul avioanelor. Funcționau cu orice fel de cărți de credit. Blair avea la ea cartea de credit pe care i-o dăduse; cheltuielile ei aveau să fie transferate automat în contul familiei. Un apel de acolo, de sus, pe un telefon celular aflat la sol avea să coste cel puțin zece dolari.

Și pentru ce? Sunt bine, mamă, nu ne-am văzut de aproape o oră, deja mi-e dor de voi, vă iubesc, pa-pa!...”

Motorul era pornit, deși Luther nu-și amintea să fi întors cheia în contact.

– Ai uitat de ciocolata albă? întrebă Nora, pe deplin refăcută.

– Nu, n-am uitat. Nu mai aveau.

– L-ai întrebat și pe Rex?

– Care Rex?

– Rex, tipul de la măcelărie.

– Nu, Nora. Oare cum de nu mi-a trecut prin minte să-l întreb pe măcelar dacă nu cumva a ascuns niscaiva ciocolată albă printre cotlete și ficăței?!

Soția sa smuci mânerul ușii exprimându-și întreaga nemulțumire care pusese stăpânire pe ea.

– Nu pot să mă lipsesc de ciocolată. Oricum, îți mulțumesc pentru „efort“!

„Sper să calci și tu în vreo băltoacă!“ mormăi Luther în gând. Spumega de furie și, o vreme, continuă să bombăne de